

3. Bölüm
SIR ÇÖZÜLÜYOR
Kötü Kaplumbağa Tırnaka **151**
Kertenkele Gizlek **156**
Kıskançlık Savaşı **164**
Tırnaka'nın İntikamı **168**
Zilli Bisiklet **174**
Doktor Biri'nin Dönüşü **180**
Pembe Kristallerin Sırrı **186**
Fesat Esat Sahnede **192**
Avlanan Avcı **195**
Esat'ın Son Oyunu **200**

1. BÖLÜM

KAYIP YUVA

ŞAHİNİN PENÇESİNDE

Kertenkele Gizlek, “Şimdi ben saklanayım, sen beni bul,” der demez, gitti böğürtlen kökleri arasında kayboldu. Tosbi’nin fena halde canı sıkıldı. Önce kendisi saklanmak istiyordu oysa. Aramaya koyuldu. Köklerin arasında büyümüş çeşitli bitkilerin içine baka baka ilerledi.

Sıcak bastırması; Tosbi’nin annesi de uyuklamaya başlamıştı. Gözkapaklarını açık tutmak için çok zorlamıştı kendini. Yavrusunu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Anne kertenkelenin başına gelenler onu endişelendirmişti. Bahar başlangıcında dere boyuna göç eden kanatlı canavarlardan biri kapıp götürüvermişti Gizlek’in annesini. Tosbi minicik bir kaplumbağaydı daha. Kendisini koruyamazdı. Kökler arasında arkadaşını arayan yavrusuna, “Sakin uzaklaşma!” diyebildi. Sonra, derin bir uykuya daldı.

Yavru kertenkeleyi bir türlü bulamayan Tosbi, yuvasından uzaklaştığını anlayamadı. Bahçeyi dere yolundan ayıran toprak sete tırmanmaya karar verdi. Orası yüksekti. Çevreyi daha iyi görebilirdi. Küçük ayakları için güç olsa da, sete tırmanmayı başardı. Dere yoluna sarkmış böğürtlen dalları arasından görebildiği kadarıyla bakındı çevreye. Yolu, sazlıkları, söğüt ağaçlarını, dereyi ilk kez görüyordu.

Kertenkele Gizlek toprak seti aştıktan sonra sazlıkların arasına saklanmıştı. Yuvası söğüt ağacı dibindeki taş yığını arasında olduğundan, dere boyunu ve sazlıkları çok iyi biliyordu. Ancak, daha uzaklara gidemiyor, korkuyordu.

Tosbi, gizlendiği yerde beklemekten sıkılıp yola çıkan yavru kertenkeleyi gördü. *"Seni buldum! Seni buldum!"* diye bağırды sevinçle.

Hızla sazlıkların arasına daldı yavru kertenkele. Bulduğunu kabul etmek istemiyor, mızıkçılık yapıyordu.

Tosbi kızdı. *"Buldum işte seni! Saklanma sırası ben-de!"* Gidip onu gizlendiği yerden çıkarmaya karar verdi. Bunun için toprak setten yola inmesi gerekiyordu. Durakladı. Annesi çok kızacaktı. Böğürtlen kökleri arasındaki yuvalarında derenin şırltısını duymuştu; ama hiç görmemişti bu suyu. Heyecanlandı. Gitmeli, sazlıkları, dereyi yakından görmeli, saklanan arkadaşını bulmalıydı. Başka türlü ortaya çıkacağı yoktu şu Gizlek'in.

Tosbi setten aşağıya inmeye çalıştı yavaşça. Birden dengesini kaybetti. Önce biraz kaydı, sonra yuvarlandı. Ne olduğunu anlayamadan dere yolunun ortasında sırtüstü kalakaldı. Ayakları üstüne doğrulabilmek için çırpınmaya başladı. Bir türlü başaramadı.

Kökler arasından başını uzatmış, olan biteni izleyen kertenkeleye seslendi: *"Yardım et, kalkamıyorum!.."*

Tosbi'ye yardım etmek için bir iki adım atan Gizlek durakladı. Derenin üstünden doğru süzülerek av arayan kanatlı canavarlardan birini görmüştü: *"Kanatlı canavar var yukarıda, gelemem! Sen de çabucak kalk, buraya saklan!"*

Gökyüzüne baktı Tosbi. Canavar ona doğru yaklaşıyor, giderek devleşiyordu. Korkunç, kızıl gözleri vardı. Kanatlarının esintisini hissetti. Korkuyla çekildi kabuğuna. Kızıl gözlü devin onu pençeleriyle sıkı sıkı kavradığını anlayınca gözlerini yumdu. Kabuğundan içeri giren rüzgâr, yüzüne vuruyordu şimdi.

Av gözleyen kızıl şahin, ayakları üstüne doğrulmak için çırpınan yavru kaplumbağayı görür görmez inişe geçerek yakalamıştı onu. Uzun süredir derenin tepesinde dolaşmış, yavrularına götüreceği uygun bir av bulamamıştı. Neyse ki, küçük de olsa bu kaplumbağa, kendisini sabırsızlıkla bekleyen yavrularını oyalayacaktı biraz.

Bir iki kere çırpındı Tosbi. Kabuğunu sıkı sıkı kavrayan pençelerden kurtulmaya gücü yetmedi. O, henüz birkaç haftalık bir kaplumbağa yavrusuydu; kocaman bir kızıl şahine nasıl karşı koyabilirdi ki? İşte, annesini dinlememiş, bir anda kanatlı bir canavarın avı oluvermişti.

Yaşama gözlerini açtığı andan beri onu hiç yalnız bırakmayan, koruyan, dünyayı tanıtmak için uğraşan annesini düşündü.

Anne kaplumbağa üç ay önce, bahçe kıyısındaki böğürtlen kökleri arasına yapmıştı yuvasını. Yaşlı bir çiftin ekip

biçtiği bahçede cıtır cıtır, sulu sulu sebzeler vardı. De-deyle nine, onun kendilerine uğur getirdiğine inanmış, bahçede kalmasına ses çıkarmamışlardı. Torunları Sezen'in tedavisi güç hastalığı, anne kaplumbağa bahçeye yerleştikten sonraki günlerde gerilemiş, yok olmuştu. Diğer kaplumbağalar gibi sebzelere zarar vermeyen bu kaplumbağa, zamanla ailenin parçası haline gelmişti.

Dede, bahçede yetişen, lahana, pırasa, marul, turp gibi sebzeleri, cuma günleri kurulan ilçe pazarına götürür; dönüşte, eşiğine torununu bindirir, bahçenin yolunu tutardı. Bu hafta sonu yine öyle yapmış; hem de, "Sana bir haberim var. Tosbağa kızımızın bir yavrusu oldu," demişti torununa.

"Gerçekten mi, dede?"

"Başparmağım kadar bir şey. İki de bir ortadan kayboluyor, annesi fıldır fıldır Tosbi'yi arıyor."

"Adını Tosbi mi koydunuz? Ay, çok güzel! Minik Tosbi... Minicik Tosbi..."

Sezen, gerçekten de dedesinin başparmağı kadar küçük, boncuk gözleriyle dünyayı tanımaya çalışan kaplumbağa yavrusunu çok sevmiş, hafta sonu tatillerini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı. Onun en çok ilgisini çeken de Tosbi'nin kabuğu üstündeki leke olmuştu. Uçan bir kuşa ya da kelebeğe benliyordu leke.

Sezen kaplumbağa yavrusuyla saklambaç oynuyor, onu avucuna alıp gezdiriyordu. Bazen, elinin üstüne nemli toprak yığıyor, diğer eliyle pat pat vurarak toprağı sıkıştırıyor; sonra yavaşça elini çektiğinde, yavru kaplumbağanın girebileceği kadar bir yuva meydana geliyordu. Yuvanın önüne çiçekli bir bahçe yapıyor, içine Tosbi'yi yerleş-

tiriyordu.

İşte, böyle oynadıkları bir hafta sonu, ninesi seslenince Sezen koşmuş gitmiş, Tosbi'yi yalnız bırakmıştı. Oyuna doymayan Tosbi de, kertenkele yavrusunun saklambaç oynama önerisini kabul etmişti hemen. Sonunda da kızıl şahinin pençesine düşmüştü.

Tosbi, güzel, eğlenceli günlere bir daha dönemeyeceğini düşünürken, şahin dere kıyısından yükselen sarp kayalıklara yaklaşmıştı. Oralarda yuvası bulunan bir kuzgun, birdenbire şahine doğru hızla pike yaptı ve ona şiddetle çarptı. Kuzgunu fark etmeyen şahin, neye uğradığını anlayamadı. Pençeleriyle sıkı sıkı tuttuğu yavru kaplumbağayı düşürüverdi. Öfke içinde bir yay çizip, kuzgunu kovalamaya başladı.

Şahinin pençelerinden kurtulan Tosbi, önce saz yaprakları üstüne düştü, oradan da saz kökleri arasına yuvarlandı. Uzun süre gözlerini açamadı. Çok korkmuştu. Kulağına, kıyısına düştüğü derenin şırlıtısı geliyordu.

Sonunda, gözlerini açma cesareti buldu. Sabah güneşiyle ıslıl ıslıl parlayan bir çift gözle karşılaştı. Korkuyla tekrar yumdu gözlerini. Beklemeye başladı.

"Pısttt!" dedi bir ses. "Pısttt! Haydi, çıkar başını kabuğundan... Benden korkmana gerek yok."

Tosbi duyduğu yatıştırıcı sözlere güvenerek gözlerini açtı. Derenin içinden uzanmış bir suylanı ona bakıyordu.

"Şansın varmış; o canavarın pençesinden nasıl kurtulduğunu gördüm. Dereye düşüp sürüklenebilirdin."

Tosbi, kırılmış, suya yatmış saz dalları üstünde durduğunu fark etti ve korkuyla geriye doğru birkaç adım attı.